

ПЛАМЕН МИТРЕВ

ИЗПИТАНИЕТО

chitanka.info

Пътеката се провираше през вековните дъбови исполини като змия, изтегнала се на припек. Млади дръвчета, израснали в подножието на своите титанични родители, драскаха с клоните си лицата ни. Явно, отдавна никой не бе използвал просеката наскоро. Ако настина бе просека...

Комари, едри като врабчета, пикираха върху ми като побеснели „Месершмити“. По влажната земя пълзяха насекоми и едри гадинки, каквито не бях виждал от детството си. Или, май изобщо не бях виждал.

— Мамка ти... — цветисто попържи идващият зад мен таксиметров шофьор, когато настъпи огромен плужек, който се разплюока с мазен пукот. — Да ти се не види и джунглата долна!

Нещо ме накара да погледна нагоре, към плътната завеса на короните на горските исполини. Тъкмо навреме, за да видя огромна сянка, която се гмурна в зелените дълбини. Остатъците от коса настръхнаха върху плешивото ми теме:

— Млъкни бе, дебил! — изсъсках застрашително. Дори не можех да позная гласа си.

— Ще млъкна, я! Не ми се прави на важен, толуп такъв! Уж си познавал Витоша! — не ми остана дължен таксиджията.

Извърнах се и му праснах един цигански шамар. Исках да е полек, ама нали се бях изнервил до крайна степен... Шофьорът си прехапа езика и се плюсна по гръб в храсталака.

Мигом съжалих за постъпката си. Човекът не ми беше виновен. Когато го наех преди час пред хотел „Радисон“, изобщо не бях предполагал, че ще ми бъде спътник в една доста странна, и май опасна авантюра...

... За четиридесетте години, през които живуркам на този свят, ми са се случвали доста интересни приключения. Е, такива, каквито се случват на средностатистическия българин, разбира се. Но тази вечер... Тази вечер бе друго.

Имах среща със свободомислеща колежка, за да прекараме романтичен уикенд на Витоша. Хубавото Наде, както я наричахме по асоциация с видна политическа лидерка, имаше малка вила в полите на националния парк. Купих букет гербери, бутилка шардоне, облякох спортен блейзер и храбро се впуснах в любовната авантюра. Колата ми бе на ремонт, затова взех такси. Хареса ми чистият, луксозен

автомобил „Деу Суперсалон“, въпреки че бе в края на опашката. На протестиращите „бакшиши“ само магнах пренебрежително с ръка. Ръстът ми и суровото изражение на лицето бяха достатъчни, за да се отърва от наглите им домогвания. Щом ще се набутвам за такси, поне да е от сой!

На скицата, дадена ми от Надето, вилата бе някъде между Драгалевци и Симеоново. Но скъпата ми колежка бе журналистка, а не картоложка. От мъглявата схема трудно би се ориентирал дори майор Деянов, да не говорим за Джеймс Бонд... Зациклихме по някакви горски пътища. Веско, както се представи шофьора на таксито, тихичко мърмореше нещо за трошене на кола, по-голям бакшиш... До момента, в който пътя изведнъж свърши! Какво бе нашето изумление, когато се оказа, че и зад нас, като по чудо, са се появили огромни дървета и колата е хваната в плен. По някакъв невъобразим начин се бяхме напъхали сред вековен лес — толкова нереален, че напомняше на филмите на Спилбърг и Лукас. Решихме, че сме се побъркали. И двамата! Но, уви! Ние си бяхме нормални, поне в рамките на българските стандарти, но света около нас се бе объркал. Продължихме пеша.

Отдавна се бях отказал от търсенето на вилата на Хубавото Наде. Сексуалните ми мераци бяха заглъхнали, мечтата ми бе да се завърна в цивилизацията. Вървахме надолу през вековната гора. Скоро трябваше да нагазим в Боянските ливади и да видим светлините на София. Модерните обувки „Гучи“ не бяха особено подходящи за пикник. Веско пухтеше след мен, като локомотив, дерайлирал от релсите. Удобните седалки в таксито бяха налели доста килограми в иначе стройната му фигура, и сега моят спътник ме следваше с мъка...

— Извинявай, приятел! — думите ми бяха искрени. Подадох ръка на таксиджията и той се изправи. — Нещо съм превъртял. Не исках...

— Удряш здраво! — в думите на Веско имаше повече уважение, отколкото обида. Аз едно време...

Тупнах като отсечен дънер на земята. Веско се хилеше над мен с доста просташко изражение на невзрачното си лице.

— Аз едно време бях боксьор! — довърши мисълта си той.

Усмихнах се насила. Облизах с език долната си устна, леко кървяща от здравия тупаник. Какво пък, танто за кукуруигу! Поех

здравата, мазолеста длан и се изправих.

— Квит сме! Но тук има нещо. Видях някаква сянка там, горе!
Веско се огледа. Повярва ми.

— Егати Витошата. Като че ли сме в делтата на Амазонка!

Впечатлих се от енциклопедичността на знанията му. Сигурно си падаше по „Минута е много“ или „Стани богат“. Въпреки че, с неговата професия, най вероятно да бе фен на „Риск печели — риск губи“.

— Имам чувството, че не сме на Витоша, Веско. Такива гори там няма. Пък и, за половин час спускане, отдавна трябваше да сме на околоръстното...

— Айде де, да не искаш да кажеш, че сме преминали през Портал на Времето и Пространството?! Че сме се озовали в друг свят?

Останах изумен. Такива понятия не можеш да прочетеш в „Нощен Труд“. Любувайки се на обърканата ми физиономия, Веско иронично поясни:

— Издател съм на фантастика, мой човек! И редактирам книгите. Работя като такси, за да живея!

Че от издаване на фантастични романи не може да се живее, ми беше повече от ясно. По принцип книгата отдавна бе изпаднала от прокъсаната потребителска кошница на българина.

— Нелепо е да се твърди подобно нещо. И все пак...

Протяжен вой прекъсна думите ми. В мрачния лес, минути преди тъмнината да погълне света, подобен звук действаше доста отрезвяваща на психиката:

— Мамка му. Защо не взех манивелата от багажника! — тюхкаше се злополучният издател на фантастика.

— Остави манивелите. Да намерим закътано място и за пренощуваме. Утре ще търсим изход...

— Ама аз... Ани ще ме чака за вечеря... Поне една жица... — отчаянието на Веско бе искрено.

Светна ми пред очите. Бързо, с почти истерично движение извадих мобифона си и натиснах копчето за осветяване на дисплея. Индикаторът за батерията показваше, че зарядът е наред. Но нямаше и грам чуваемост!

— Пробвай на 45 66 91 — обади се спътникът ми. — С 02 отпред! И дай да обясня...

Набрах номера. Не се чу дори сигнал от оператора. Подадох апарата на Веско. След неколkokратни опити таксиджията ми върна телефона.

— Антика. Жалко, че ми изключиха GSM-а. Нема кинти за плащане, брато!

— Тук и мобифон трябва да има пълно покритие! — засегнах се на техника аз. — А тази „антика“ работи навсякъде!

— Ама сега — нъц! — ухили се Веско. Явната невъзможност да предупреди за закъснението си страховитата Ани възвърна самочувствието му. Познавах добре този синдром. Мъж под чехъл! Добре, че съм разведен!

— Хайде да си намерим удобно място за лагер — подкани ме Веско. — Като малък доста си падах по излети.

Затъртрихме се по пътечката надолу. Все се надявах, че гората внезапно ще свърши и ще видим околоръстното шосе. Но, вместо това, започнахме да се изкачваме по стръмен скат. На всичкото отгоре, попаднахме на кръстопът, където пътя се разтрояваше.

— Ако тръгнеш наляво, ще загинеш. Ако тръгнеш надясно, може и да оцелееш. Ако тръгнеш в средата, ще се ожениш! — издекламира Веско откъс от приказката за Косчей Безсмъртни.

— Ти вече си се оженил, момко! — скастрих го аз. — Не знаех, че издаваш и приказки.

— Тях ги чета на двегодишната си дъщеря — засмя се Веско. Подейства ми успокоително. Имах добър другар за подобно изпитание.

— Накъде?

— Все едно. Всички пътища водят за Рим!

Писна ми от клишета и цитати. Приготвих се да го фрасна отново, ама си спомних за тежките му юмруци и боксьорско минало.

— Тогава — в средата. Ти може да си женен, ама аз съм ерген!

* * *

Огънят пукаше весело и огряваше с игривите си пламъци входа и стените на пещерата, където бяхме намерили убежище. Запалката на Веско, малко сух мъх и наръч клани бяха направили чудо и сега се греехме на дара на Прометей.

— Като стане жар, ще опечем онези кестени, дето ги събрахме на поляната. Ще си направим пир с винцето.

Бях забравил в суматоката за бутилката шардоне, която трябваше да трасира пътя ми към леглото на Хубавото Наде. Герберите бяха останали в таксито, но тумбестото шише беше останало в джоба на сакото ми и сега се усмихваше, опряно на каменната стена. Не обичах алкохол, но предложението на Веско бе толкова примамливо, че устата ми се напълни със слюнка.

— Падаш си по готвенето, приятелю?

— Не съвсем. Ани готви фантастично. Но когато бях ерген... — мечтателните очи на Веско се навлажниха при тези тъй сладки спомени.

— Жена ти трябва да е голям цербер?

— Съвсем не е така! — обиди се приятелят ми и зачовърка огъня с клечка. — Читава си ми е жената. Малко строго и ревнива, вярно, на е весела и грижовна съпруга.

— Сякаш слушам Бил Клинтън да хвали Хилъри — подиграх го аз. — Одисей страда по Пенелопа...

— Подигравай ми се! Нали утре не ти ще обясняваш къде си бил и къде е колата. Имам да изплащам още десет вноски!

— Нека първо да дойде това „утре“. И дано има пред кого да обясняваш.

— Много си увесил носа, приятел. Сега ще похапнем...

Някакво шумолене в хресталака от лявата страна на входа на пещерата привлече вниманието ми. Стиснах здраво рамото на Веско и шепнешком го предупредих:

— Ще се промъкна да проверя! Ти си върши работата, все едно нищо не се е случило!

— Похапнем, пийнем и ще поспим — продължи тирадата си моят приятел. Едва се въздържах да го попитам дали не е бил в драмкръжока в училище, ама се въздържах. Вместо това се шмугнах в гъсталака, използвайки шума, който съпруга на страховитата Ани вдигаше при приготвянето на огъня за печене на кестени.

Имах известен опит в пълзенето и прокрадването. Пък и талант. Въпреки килограмите си /над 120 при ръст 190/, се придвижвах безшумно през клековите хресталаци. След минута бях преодолял петдесетина метра и започнах да се провирам наляво, така че малката

полянка пред пещерата и огъня да станат на една линия. Така можех да наблюдавам доста обширно пространство.

Скоро стигнах до подходящо прикритие. Задушавях се от липсата на кислород в дробовете си. Градският живот си казваше тежката дума, годинките и килограмите — също. Дебненето и пълзенето в гората не бяха най-нормалните занимания за един улегнал мъж, поне от няколко столетия насам. Скъпият ми панталон бе окалян и покрит с борови иглички, пуловерът „Лакоста“ бе заприличал на пачавра. Явно менете, помислих си аз съвсем не на място.

Очите ми бавно свикваха от пълния мрак, царящ в храсталака, до ярката светлина, струяща от огъня. Но първото нещо, което различих, бе главата на някакво странно същество, залегнало само на два метра от моето убежище.

Усетих, как кръвта застива във вените ми, как ледените пипала на безименен ужас обгръщат сърцето ми в стоманена прегръдка. Цялата чудовищна нелепост на тазвечерното ми приключение се стовари като панелна плоча на главата ми. Всички страхове от демони, черни магии и вещици се възродиха в смутеното ми съзнание.

За щастие, инстинктът за самосъхранение надделя над паниката. Какъвто и монстр да бе притежателя на тази уродлива глава, явно че и той се боеше от нас. Или от огъня. Иначе нямаше да изчаква, скрит в храсталака, а щеше директно да нападне пещерата. Вгледах се по-внимателно. Не различих нищо, освен безформен куп, навярно буйна коса. Напипвайки дебел клон, тихичко се промъкнах крачка напред и замагнах. Главата светкавично се извърна, явно доловила раздвижването на въздуха. Но, вече бе късно. Зърнах две пламтящи очи, които за миг помръкнаха, когато тежкият клон с тъп звук срещна това, което трябваше да е черепа на създанието.

— Хванах нещо! — дори аз не можех да позная пискливия си глас. — Веско, улових нещо!

— Става ли за ядене? — провикна се приятелят ми, който тичешком се приближаваше от пещерата. — Те само го дръж, аз ще го изкормя с ножчето...

Със задружни усилия пренесохме плячката ми до огъня. Оказа се човек. Но какъв човек! Нисък, набит, с непропорционално широки рамене и грамаден гръден кош. Мургащото му лице с остри скули бе грозно и някак уродливо. Краката — тънки и слаби, бяха обути в груби

сандали от нещавена кожа. Непознатият бе гол, като се изключи набедрената превръзка, закачена на кожен пояс. В него бяха втъкнати тежка двуостра брадва и дълъг прав кинжал.

— Егати изрода! — коментарът на таксиджията бе съвсем на място. — Филм ли снимат тук? Да не се пръкне и Жан Клод Ван Дам отнякъде?

— Сега поне сме въоръжени — подхвърлих аз, подавайки на Веско кинжала. За себе си оставих секирата. Огледах оръжието. Беше с доста първобитна изработка, но бе от стомана. Почернялото държало прилепна удобно към ръката ми. Почувствах непознат прилив на сили и увереност.

— Циганите по бензиностанциите продават по хубави! — коментираше кинжалът Веско. — Ама като няма друг... Кестените ще са готови след малко. Дай да отворим виното...

— Как може да мислиш за вино в този момент! Какво ще правим с... с... този тук?

— Ще му мислим после. Не става за ядене!

— Канибал! — опитах се да се пошегувам аз. — Пази го, ще обиколя наоколо. Може пък да открия нещо.

Веско кимна в знак на съгласие и започна да ръчка кестените на жарта. Какво спокойствие! Май само митичната Ани можеше да смути новия ми приятел.

Взех запалена борина и се върнах на мястото, където бях ударил голия дивак. Съзрях обемиста мешка, скрита под един клеков храст. Друго нямаше. Върнах се при огъня. Там ме очакваше нова изненада. И то каква!!!

Застанал до отвора на пещерата, с гол меч в ръка, ме очакваше един истински великан от плът и кръв. Огромен мъжага с титанични мускули и дълга черна грива, която обрамчваше мрачно, осеяно с безброй белези лице. Пронизващият поглед на ясносините му очи ме прикова на място. Бравата, затъкната в колана ми, в момента беше повече от безполезна. Пък и какъв шанс бих имал срещу двуметровия гигант, изтъкан сякаш от желязо?

Неловкото /за мен и Веско, който се бе умълчал до огъня/ мълчание бе нарушено от непознатият. Прибирайки огромния си меч в изтъркана шагренова ножница, той с гърлен бас изломоти:

— Аз сум Куон от Куймерия! А ви що сте?

— Ние сме... българи... — изломотих аз, не намирайки по-точни думи. Ако ме бе чул Паисий Хилендарски, щеше да се гордее с мен! И още как!

— Бугжри?! — в сините очи трепна тревожна нотка. — Оте Хиперборея?

— От Сухата река, дебил! — намеси се Веско. — Да забъркам кестените, пич, че ще се бастисат.

Непознатият колос явно не беше в час. На белязаното му чело изби пот. Не мисълта бе основното качество на среднощния ни гост. Могъщата му десница играеше подозрително близо до дръжката на меча. Накрая гиганта приседна до огъня с мрачна усмивка:

— Куон от Куймерия! — предупреди ни за всеки случай той.

— Снимат филм, ясно. А кестените са готови... — спокойствието на Веско се бе завърнало. Реших да не споменавам Ани.

— Какъв филм? Конан?! Този мирише като пръч след дъжд. Не се е къпал от години. Пък и кой ли в Холивуд може да се сравнява с тази грамада мускули. Нито Шварценегер, нито Ролф Мюлер...

— Мани ги тия! Знам кой е Конан. Нали баща ми, лека му пръст, издаде първите книги от Хауърд. „Орфия“, братче! Ама, все едно. Какво има в чувала!

Извадих първо завивка от кожа, после печен бут с доста внушителни размери. Великанът издаде доволно ръмжене и скочи на крака, извадил блестящ кинжал от кончова на ботуша си. Реших да продам скъпо живота си, като прасе по Коледа. Но варваринът сграбчи от ръцете ми бута, и като отрязва две солидни парчета с ножа си, ни ги подаде:

— Ядене. Ям! — след което заръфа месото със здравите си зъби.

Коремът ми отдавна къркореше от глад. От обяда в „При Кмета“ беше изминала цяла вечност, цял един живот. Но за миг се въздържах. Погледнах Веско, който лакомо дъвчеше своя дял. Сякаш неговата Ани му беше правила барбекю!

— Ако е човешко?

— Бабини — деветини! Овче! — отговори ми с пълна уста момъкът, отпивайки яка глътка от бутилката шардоне. След това я подаде на непознатия. Той надигна с привичен жест тумбестото шише и изля останалото (около половин ока!) вино в гърлото си.

— Вино! Още? — в сините очи се появи тревожна нотка на сладостно очакване. — Още вино? За Куон! Аз Куон!

— Няма — поклатих със съжаление глава. — Няма вино, пък ако ще да си и Петър Стоянов!

Огънят в студените сини очи угасна. Варваринът продължи да гризе кокала, късайки дебелите сухожилия като италианец — спагети.

Десертът бяха кестените на Веско. Но, за разлика от нас, Куон ги ядеше с черупките. Като привършихме, кимериецът огледа внимателно дрехите и обувките ни. Дори пробва полуботите на Веско, събути до входа на пещерата. Митичната Ани бе приучила своя съпруг на домашни обноси. Като се убеди, че са прекалено малки за огромните му крачища, кимериецът се насочи към положения в дъното на каверната дивак. Огледа го гнусливо и с делово, почти небрежно движение му прекърши врата с огромните си ръчища.

— Пикт! Варвар! — и като се изплю гнусливо, огромният ни неканен гост започна да човърка из челюстта си с дълга треска. Явно, търсеше десерт между белоснежните си, сякаш на холивудска звезда зъби.

Стана ми лошо. Бях присъствал и друг път на смъртта на себеподобни, но това убийство, извършено ей така, между другото, ме потресе. За пръв път осъзнах, че съм много далеч, на светлинни години от цивилизацията, поне от такава, каквата я познавах. Побягнах навън от пещерата и повърнах в храстите. Когато се завърнах, заварих пасторална картина. Веско, пребледнял, продължаваше да пече кестени, а полуголият колос с интерес проучваше празната бутилка от вино, опитвайки се изсмуче някаква невидима капка от дъното.

— Този тук не си поплюва! Утрепа го като пиле! — преодоля смущението си Веско.

— Май нещо не е наред! — все пак, и аз трябваше нещо да кажа.

— Ти си бил гений, бе! — иронизира ме таксиджията-издател. — Като Айнщайн...

Адски кръсък, подобен на звуците, които издава девически хор при репетициите си, процепи нощната тишина. Сякаш цял сонм демони се бяха наговорили да съсипят рахатлъка ни. Бях повече от сигурен, че човешки същества не биха могли да сътворят такава какофония. Може би, ако сърцето ми не бе паднало в петите, щях да оценя по достойнство антифеерията от звуци, но бях прекалено зает с

усилието да не напълня гащите, образно казано. Пред мен Веско бършеше енергично преbledнялото си лице, въпреки че нямаше и капка пот по него.

— Пикти! — неподражаемият бас на огромният варварин ни върна към действителността. Голият колос продължаваше опитите си да изсмуче нещо от празното шише. — Аз Куон, — те — мъртви!!!

Тези прости думи ни окуражиха дотам, че да грабнем недодяланите си оръжия. Щом този първобитен Шварценегер е оцелял в мрачната гора, защо и ние, цивилизованите тарикати, да не успеем?!

Време за размисъл нямаше. На малката полянка пред пещерата, огряна от лагерния огън, се изсипа цял рояк кряскащи, ревящи, виещи, гърчещи се в безумен танц диваци. Сякаш бе оживяла сцена от гравюрите на Албрехт Дюрер, описващи Дантевия ад. В злобните мутри на пришълците се четеше неистова злоба и желание за кръв и убийство. Демоничните същества размахваха в дългите си, мускулести ръце примитивни секири и бронзови мечове, проблясващи злоещо на призрачната светлина.

Куон им отвърна с рев, достоен за Цар Лъв, и без миг колебание, се хвърли в най-голямата навалица. Тежкия меч се стовари като нож на месомелачка върху пиктите и заработи усилено. Отсечени крайници, глави, парчета човешка плът и фонтани алена кръв хвърчаха във всички посоки. Могъщият варварин сменяше светкавично местоположението си, със свободната си лява ръка нанасяше съкрушителни удари по главите на кряскащите дявали, трошейки ги като презрели дини.

Изглеждаше, сякаш Куон сам ще надделее над тълпата диваци. Страховитата му сила и неистова ярост разпръснаха първата вълна, както вълк разгонва овче стадо. (Не че съм виждал как става това.) Но нови и нови вълни обезумели за кръв пикти заливаха непоклатимия като скала воин. Никой, дори Конан, Безсмъртния Герой, не би могъл да издържи на подобен напор. И Куон започна да отстъпва. На бронзовата му кожа се бяха появили кървави бразди — там, където оръжията на пиктите го бяха белязали с острите си лезвиета. Бавно, крачка подир крачка, колосалният варварин се доближаваше към нас.

Безумен рев, току до мен, ме накара да се огледам назад. Грабнал тежък кривак, Веско се впусна на помощ на Куон. Без дори да усетя, аз също се хвърлих напред. Не от героизъм, разбира се, а по скоро от

вродения във всеки човек инстинкт за самосъхранение. Ако Куон загинеше, нашият живот не би струвал и пукната пара. Крещях неистово, въртях бойната брадва и пръхтейки от напрежение, се връзах в морето нападатели. Острието на секирата се впиваше в някаква мека материя, краката ми газеха в кървава кал. Пред очите ми падна тъмноалена пелена, обзе ме боен бяс, неизпитан от мен никога, до този момент... Трясък, светкавица, пълен мрак и тишина... Тишина-а-а...

* * *

Свестих се на болнично легло в „Пирогов“. И започна едно ходене по мъките... Лекарите и следователи ме разпитваха — как съм се озовал в гората пред „Тихия Кът“ посред нощ, с огромна цицина на главата, с дрехи, оплискани обилно в кръв? Мълчах. Кой ли щеше да ми повярва на историята за странния лес, Веско-таксиджията и варварина Куон? Нали светкавично щях да се преселя на „Четвърти километър“ с направление към Курило? Е, за Веско можеха и да ми повярват, ама нали не знаех какво се е случило с него? Верен на принципа, че мълчанието е злато, се позовавах на комоциото, което бе повече от очевидно. Така че...

Така че, след седмица бях изписан с решение на ТЕЛК — временна нетрудоспособност. Психично разстройство... Глупости! То, Петър Стоянов не бе преизбран, та камо ли...

Снабдих се с туристическо оборудване, „секънд хенд“, естествено. Уредих се с хубав кинжал от колекцията на баща ми и пистолет „Макаров“ от Магурата. Бях готов за търсенето на загадъчния лес, Куон и Веско. След преживяното през онази паметна нощ нищо не би могло да ме задържи в София. В днешна София...

Тъкмо се канех да излизам, когато ме осени внезапна идея. Мобифонът ми, оказал се във вътрешния джоб на прокъсаното ми сако, бе запаметил един номер. 02 45 66 91. Софийски телефон. На страховитата Ани, съпругата на Веско. Какъв ли цербер ще се окаже жената, от която трепереше иначе безстрашният таксиджия? Навярно някакъв Иван Грозни в пола? Въпреки огромния риск, реших да опитам да се свържа с нея.

С треперещи пръсти избрах номера. Сигналят „свободно“ тревожно отекваше в ушите ми. Дланта ми се изпоти от напрежение. Ужасната Ани! Кошмар! Смята да изчакам още десетина секунди и да тресна слушалката с чувство на достойно изпълнен дълг. Тъкмо посегнах към вилката, когато на другия край на жицата нещо припука и приятен, топъл женски глас изчурулика „Кой е?“

Е, сега започват истинските приключения и изпитания...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.